

רעפ 34417-04-25 - יניב יעקב קיפור נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ברע"פ 34417-04-25

לפני:	כבוד השופטת דפנה ברק-ארז
המבקש:	יניב יעקב קיפור
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל
	בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 17.4.2025 בעמ"י 34404-04-25 שניתנה על-ידי כבוד השופט א' דורות
בשם המבקש:	

החלטה (עם נימוקים)

1. בפני בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 17.4.2025 (עמ"י 34404-04-25, השופט א' דורות). בית המשפט המחוזי דחה ערר שהוגש על החלטתו של בית משפט השלום בירושלים מאותו יום (מ"י 33557-04-25, השופטת מ' הירשפלד).

2. בקשת הרשות לערור הונחה על שולחני אתמול, יום 17.4.2025, בשעה 20:00 והיא נסבה על החלטה בדבר מעצר שנועד להסתיים היום, 18.4.2025, בשעה 10:00. לאחר שעיינתי בבקשת הרשות לערור התרשמתי כי דינה להידחות, וכך הוריתי. בשים לב לסד הזמנים הרלוונטי, הוספתי וקבעתי כי נימוקים יימסרו בהמשך. כך אני עושה כעת.

3. המבקש, יליד 2006, חשוד בביצוע עבירות של החזקה וסחר בסמים לפי סעיפים 13 ו-19א וכן 7(א) ו-7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973, כמו גם בביצוע עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. כבר ביום 9.3.2025 הוצא נגד המבקש צו מעצר, אך בפועל חל שיהוי בביצועו של צו המעצר, והוא נעצר רק ביום 16.4.2025 בשעות הערב.

4. למחרת, ביום 17.4.2025, התבקשה הארכת מעצרו של המבקש בששה ימים, בעילות של חשש לסיכון ביטחון הציבור ושיבוש מהלכי חקירה. בו ביום התקיים דיון בבקשה בפני בית משפט השלום. במהלך הדיון הוצג לבית משפט השלום חומר החקירה שנאסף כנגד המבקש (ובכלל זה חומר חסוי) ונטען כי הארכת מעצרו נדרשת לצורך השלמת פעולות החקירה בתיק, שחלקן "בנות שיבוש". בא-כוח המבקש טען מצדו כי לא ניתן להורות על הארכת מעצרו של המבקש מבלי לפרט את העובדות המיוחסות לו, וכן טען כנגד השיהוי בביצועו של צו המעצר.

5. בתום הדיון בית משפט השלום קיבל את הבקשה באופן חלקי בלבד, והורה כאמור על הארכת מעצרו של המבקש עד היום, 18.4.2025, בשעה 10:00. בית משפט השלום קבע כי חומר החקירה שהוצג בפניו מקים חשד סביר כי המבקש ביצע את המיוחס לו וכי קמה בעניינו עילת מעצר של מסוכנות מעצם טיב העבירות המיוחסות לו. עם זאת, בית משפט השלום הצביע על הקשיים שמעוררת בקשת המעצר, ובכלל זה התייחס לעיכוב שחל בביצוע המעצר (אשר מחליש לכאורה את הטענה בדבר מסוכנות), וכן לכך שהמבקש נחקר מבלי ששוקפו לו העובדות המדויקות המבססות את החשדות נגדו. לבסוף, בית משפט השלום עמד על כך שקיים חשש לשיבוש רק ביחס לפעולת חקירה אחת, ולכן, כדי לאפשר את ביצועה, הורה על הארכת מעצר קצרה בלבד, כמפורט לעיל.

6. המבקש הגיש על כך ערר לבית המשפט המחוזי, וזה נדחה בהחלטה שניתנה אף היא בהמשכו של אותו יום. בית המשפט המחוזי בחן אף הוא את חומרי החקירה, לרבות החומר החסוי, וסבר כי זה מקים חשד סביר כי המבקש ביצע את המיוחס לו. בהמשך לכך הדגיש בית המשפט המחוזי כי פעולת החקירה שקם חשש לשיבושה היא אכן פעולה משמעותית שיש לאפשר.

7. בבקשת רשות הערר הועלו טענות ביחס לפגמים שנפלו בחקירתו של המבקש, ובפרט ביחס לכך שלא פורטו בפניו העובדות המיוחסות לו. כן נטען כי לא נשקפת מהמבקש כל מסוכנות, בשים לב לכך שהוא אדם צעיר ללא עבר פלילי וכן בשים לב לשיהוי שחל במעצרו.

8. כפי שצוין לעיל, לא ראיתי להיענות לבקשת הרשות לערור, מאחר שאינה עומדת באמת המידה המצמצמת הנוהגת לעניין זה. אכן, בא-כוחו של המבקש העלה טענות שיש בהן טעם, אך הערכאות הקודמות שקלו אותן, ובהתאם מעצרו של המבקש הוארך לפרק זמן קצר. בנסיבות אלה, הבקשה מתמקדת - ואינני נוקטת בעניין זה עמדה - בטעות לכאורה בהחלטות הקונקרטיות שהתקבלו. אין בכך כדי להצדיק מתן רשות לערור, ולא כל שכן בהתחשב בדיון שצפוי היה להתקיים כבר למחרת היום בשעות הבוקר בבית משפט השלום (ראו, למשל: ברע"פ 27882-01-25 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (15.1.2025)).

9. הבקשה נדחית אפוא. כל הטענות שמורות.

ניתנה היום, כ' ניסן תשפ"ה (18 אפריל 2025).

דפנה ברק-ארז
שופטת